

10de JAARGANG, NR. 186
22 OKTOBER 2012

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWSBERICHTEN

5 BOEKBESPREKING

6 PLATENRECENSIES

Enrico Rava, *The Second Approach*,
 Mark Alban Lotz, Paul Whiteman,
 Atos, New Niks, Izaline Calister,
 Rein de Graaff, Joe Chambers e.a.

14 CONCERTVERSLAGEN

Jack DeJohnette,
 Jazz Orchestra Concertgebouw,
 Denise Jannah en
 Bruut!

JAZZFLITS 187

staat **12 NOVEMBER** op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**ERIC VLOEIMANS NIEUWE
 LEIDER JEUGD JAZZ ORKEST**

Eric Vloeimans. (Foto: Joke Schot)

**Trompettist Eric Vloeimans is de
 nieuwe artistieke leider en dirigent
 van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest.
 Hij volgt Benjamin Herman op.**

Vloeimans gaat tussen mei en september 2013 op tournee met het orkest. Zijn editie van het Nationaal Jeugd Jazz Orkest wordt begin volgend jaar samengesteld uit talentvolle musici jonger dan 23 jaar. Die kunnen zich tot 1 januari voor een auditie aanmelden. Het orkest gaat op pad met een repertoire van speciaal gearrangeerde en gecomponeerde stukken. Ook Eric Vloeimans zal nieuwe stukken componeren voor de editie 2013. Het is nog niet bekend welke gastsolisten meegaan op tournee. Het Nationaal Jeugd Jazz Orkest is een project van Stichting Jazz in Actie.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

**ORGANISATOR MCN: 'DUTCH JAZZ & WORLD
 MEETING 2012 GROOT SUCCES'**

Zo'n zeshonderd muziekprofessionals, onder wie tweehonderd buitenlandse, hebben de Dutch Jazz & World Meeting 2012 (DJWM) bezocht. Een groot succes, vond organisator Muziek Centrum Nederland. De Meeting vond plaats op 5 en 6 oktober in het Bimhuis, het Conservatorium van Amsterdam en het Muziekgebouw aan 't IJ.

De deelnemers waren afkomstig uit meer dan dertig landen. "We hebben veel goede en hartverwarmende reacties van over de hele wereld gekregen", zegt Arjen Davidse van Muziek Centrum Nederland (MCN), de organisator van de DJWM over deze tweede editie. "De Nederlandse jazz en wereldmuziek heeft zichzelf op een uitstekende manier aan de wereld getoond."

Jungle by Night – op de foto trombonist Ko Zandvliet – had over belangstelling niet te klagen na afloop van hun optreden op 6 oktober. Manager Ronald Keizer: "Zaterdagavond hebben we meteen concrete afspraken gemaakt met een club in Istanboel voor een zesdaagse tournee. Novara Jazz uit Italië sluit aan als de andere twee data in die periode ook worden bevestigd en over twee weken gaan we op bezoek bij een belangrijke Duitse boeker om daar afspraken mee te maken." (Foto: Joke Schot)

... lees verder op pagina 2

NIEUWS

Tin Men & The Telephone in actie.
(Foto: Joke Schot)

Enkele reacties van deelnemers:

Rembrandt Frerichs, pianist van de groep Levantasy: "Ik sprak tijdens de DJWM met onze agenten in Spanje en Syrië, en heb daarnaast goede contacten kunnen leggen met festivalorganisatoren in Japan, Engeland, Indonesië, Maleisië en Libanon."

Stevko Busch, pianist van de groep Fugara: "The support in organisation of the DJWM was highly professional. We got a fine stage for our music. The DJWM did a fantastic job!"

Arjen Davidse, medewerker Muziek Centrum Nederland: "Er zijn veel goede contacten gelegd en afspraken gemaakt."

Sjahn During, manager van de groep Arifa: "Voor mij zijn uit iedere Dutch Jazz and World Meeting ontzettend veel tours, concerten en contacten voortgekomen. Een betere kans voor artiesten uit Nederland om internationaal van de grond te komen is er niet."

VERVOLG VOORPAGINA

Amina Figarova speelde op 6 oktober op de DJWM.
(Foto: Joke Schot)

Op het programma van de DJWM 2012 stonden twee keynote lezingen, 26 showcases (zie de foto's op deze pagina), vierhonderd speeddates en zes gespecialiseerde panelsessies. Ook was er een informatiemarkt met honderd standhouders.

De DJWM 2012 werd afgesloten met een officiële afterparty in de North Sea Jazz Club in Amsterdam, waar een keur aan Nederlandse musici uit de jazz- en wereldmuziek een sessie hielden, onder leiding van Jam de la Crème uit Den Haag.

Ronald Sniijders presenteert zich. (Foto: Joke Schot)

Dit is de laatste door MCN georganiseerde DJWM. Dit sectorinstituut voor de Nederlandse muziek wordt op 1 januari 2013 opgeheven, waardoor vele van zijn activiteiten zullen verdwijnen.

"Maar we zijn aan het onderzoeken of de DJWM, wellicht bij een andere organisatie of in een andere vorm, kan worden voortgezet", aldus Arjen Davidse. De DJWM richt zich primair op een publiek van buitenlandse professionals die de Nederlandse muziek naar het buitenland kunnen brengen.

Heeft u jazznieuws?

Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

NIEUWS

Jazzdag volgend jaar op 28 juni

De zevende editie van de Jazzdag, de netwerkconferentie en het festival voor jazz in Nederland, vindt plaats op vrijdag 28 juni 2013 in Rotterdam. Een dag lang is de volledige jazzscene aanwezig op de Kop van Zuid.

Elk jaar komen tijdens de Jazzdag honderden artiesten, A&R-managers, journalisten, labelvertegenwoordigers, producenten en muzikuitgevers bijeen om zaken te doen, te netwerken, nieuw talent te ontdekken en om op de hoogte te blijven van de laatste ontwikkelingen. Locaties zijn ook in 2013 weer Lantaren-Venster, Hotel New York en Kantine Walhalla.

Steven Sluiter gaat Stageband leiden

In het komend seizoen zal de Groningse Stageband onder leiding staan van Steven Sluiter. Sluiter speelt sinds 2001 in de bigband. Het orkest, dat elk kwartaal van repertoire wisselt, gaat composities en arrangementen uitvoeren van Stagebandleden, onder wie Marco Kerver, Tony Hoyting en de dirigent. Eind november geeft het semiprofessionele orkest een concert met saxofonist Ben van Gelder. Verschillende van zijn composities worden daarvoor in een nieuw jasje gestoken. De Stageband won in 2011 het International Big Band Concours in Hoofddorp.

Het Nederlands Jazz Archief verliest zijn subsidie op 1 januari aanstaande. Maar het moet natuurlijk blijven bestaan. Help mee om het te redden. Word voor 60 euro per jaar Vriend. Doe het nu: <http://www.jazzarchief.nl/>

PODIA VERVOLG

Toon Tellegen en Wisselend Toonkwintet. (Foto: Ruben Stern)

CORRIE VAN BINSBERGEN DIT SEIZOEN 'ARTIST IN RESIDENCE' BIJ LINDENBERG NIJMEGEN

Bandleider, gitariste en componiste Corrie van Binsbergen is dit seizoen 'artist-in-residence' bij Het Nijmeegse Lindenberg Productiehuis. Zij stelde een serie samen getiteld 'Viermaal Van Binsbergen'. Onderdeel daarvan is haar jaarlijkse Brokkenfestival.

Dat Brokkenfestival staat voor 21 december op het programma en zal daarna naar het Bimhuis in Amsterdam afreizen. Met onder anderen het duo Ernst Reijseger/Alan 'Gunga' Purves en de formatie We were not talking 2 met gitarist J.B. Meijers en drummer Yonga Sun. Ook speelt Van Binsbergen met haar Wisselend Toonkwintet en Toon Tellegen het nieuwe programma 'Het geluk van de sprinkhaan' (14 maart 2013). Op 6 juni 2013 ontmoet Van Binsbergens toptalentenklas van de Brokkenfabriek beeldend kunstenares Guusje Kaayk in een kijk- en luisterconcert. Van Binsbergen maakte op 11 oktober reeds haar opwachting bij Michiel Braams trio eBraam.

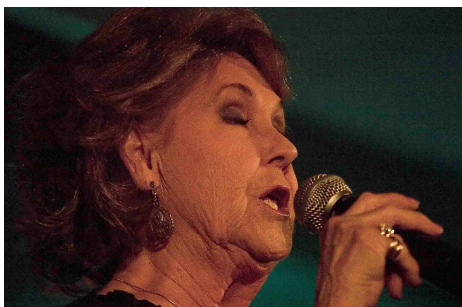
TWEEDE PIANOCONCERTO VAN JEF NEVE VOOR HET EERST UITGEVOERD

Het tweede pianoconcerto van pianist en componist Jef Neve heeft 11 oktober in Brussel voor het eerst geklonken. In Flagey voerde de pianist zijn zedelijke creatie uit met het Brussels Philharmonic.

Het nieuwe stuk is geen puur klassiek concerto, maar eentje doorspekt met jazzy grooves en badend in een filmische sfeer. Jef Neve: "Mijn concerto wijkt af van de gebruikelijke driedelige vorm. De piano speelt ook een minder prominente rol dan je bij een klassiek concerto zou verwachten, het is meer de dialoog tussen orkest en solist die de rode draad vormt. Door te focussen op een aantal ritmische cellen creëer ik grooves die afkomstig zouden kunnen zijn uit de jazz, maar dan niet meteen de traditionele jazz, wel eerder het cross-over genre dat naar filmmuziek neigt."

...vervolg op de volgende pagina

NIEUWS

Rita Reys. (Foto: Tom Beetz)

Rita Reys debuteert in Paradiso

Voor het eerst in haar loopbaan zal zangeres Rita Reys in de Amsterdamse pop-tempel Paradiso optreden. Het optreden met het Peter Beets Quartet vindt op 12 mei 2013 plaats. Het idee om in Paradiso een concert te geven ontstond toen Reys er op 23 september een opname maakte voor VARA's 'DWDD Recordings in Concert'. Na haar uitvoering van de jazz-klassieker 'How Deep Is The Ocean' kreeg ze een oorverdovend applaus en stelde presentator Matthijs van Nieuwkerk vast: "Rita Reys speelt Paradiso plat!" Vanwege dat succes vroeg Jan Willem Slinging, programmeur van Paradiso, Rita Reys na afloop van het optreden om een volledig concert in Paradiso te geven.

Ran Blake krijgt 'Lifetime Achievement Award'

Pianist Ran Blake krijgt 27 oktober een 'Lifetime Achievement Award' van het New England Conservatory in Boston. Blake was er veertig jaar geleden een van de oprichters van de toonaangevende afdeling Contemporary Improvisation.

Jan Wouter Oosterwijk tekent platencontract in Algerije

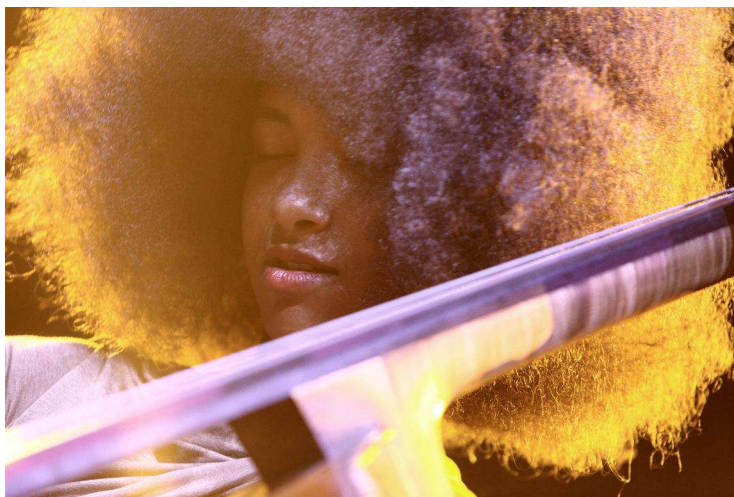
Gitarist Jan Wouter Oostenrijk (JWO) heeft een contract getekend met het Algerijnse muzieklabel Belda Diffusion. Dat gaat zijn nieuwe album 'Sharqi Blues' uitbrengen in Algerije en Frankrijk. Op de cd wordt hij onder anderen begeleid door Karim Ziad, drummer van zanger Cheb Khaled en de in 2007 overleden toetsenist Joe Zawinul. Oostenrijk is al lange tijd bezig op het raakvlak van jazz en Noord-Afrikaanse muziek. De afgelopen tien jaar was hij een van de grondleggers van de Maghreb Jazz en toerde hij regelmatig in Marokko en Egypte. 'Sharqi Blues' is zijn derde album.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PODIA VERVOLG

Het eerste pianoconcerto van Neve zag het licht in 2009. Dat was zo succesvol, dat Muziekcentrum De Bijloke om een tweede pianoconcerto vroeg. "Die nieuwe creatie is het resultaat van drie jaren vol reizen, eindeloze uren in luchthavens en ontmoetingen met heel veel boeiende mensen over gans de wereld", aldus Jef Neve. Neve en het Brussels Philharmonic werkten eerder samen voor de met een Oscar bekroonde soundtrack van de film 'The Artist'.

PRIJZEN

Esperanza Spalding dingt mee naar een Edison Jazz Vocaal. (Foto: Joke Schot)

NOMINATIES EDISONS JAZZ BEKENDGEMAAKT

In de categorie Jazz Nationaal zijn het Yuri Honing Acoustic Quartet, Joris Roelofs Quartet en Martin Fondse voor een Edison Jazz genomineerd. De Edisons worden 28 november in het Muziekgebouw Eindhoven uitgereikt.

Het volledige overzicht van de jazznominaties ziet er zo uit:

Jazz Nationaal

Joris Roelofs Quartet – 'Live at the Bimhuis'
Martin Fondse, Eric Vloeimans & Matangi Quartet – 'Testimoni'
Yuri Honing Acoustic Quartet – 'True'

Jazz Internationaal

Trombone Shorty – 'For True'
James Carter Organ Trio – 'At the Crossroads'
Christian Scott – 'Christian aTunde Adjuah'

Jazz Vocaal

Ruben Hein – 'Live'
Gregory Porter – 'Be Good'
Esperanza Spalding – 'Radio Music Society'

Bijzondere Uitgave van Historische Aard

DJ Maestro – 'Blue Note Trips'
Jan Garbarek, Bobo Stenson, Pale Danielsson, Jon Christensen, Terje Rypdal & Arild Andersen – 'Dansere'
Various – 'Jazz at the Concertgebouw', de gehele serie (MCN)

De nominaties werden door een vakjury onder leiding van radio-presentator Vincent van Engelen opgesteld.

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

HET ULTIEME HOEZENBOEK?

Joaquim Paulo en Julius Wiedemann (red.).

Jazz covers.

Keulen : Taschen, 2012.

559 pag.

ISBN 978-3-8365-2406-3 twee geb.

delen in cassette.

Prijs 40 euro.

Leg twintig lp's op elkaar en je hebt een stapel van 7,5 centimeter, met een gewicht van zes kilogram, en je krijgt een indruk van de omvang van het boek: de tweede, aangevulde en vergrote uitgave van de oorspronkelijke uit 2008. Het gaat om een verzameling reproducties van hoesontwerpen voor lp's, wereldwijd; originele, maar ook Europese heruitgaven van Amerikaanse platen. Ik las ergens dat het een tweede selectie was, maar dat moet een misverstand zijn. Wel bestaat het boek uit twee delen.

Dit soort boeken blijft in trek, nadat Graham Marsh c.s. in 1991 het initiatief namen tot een selectie van Blue Note-hoezen. Ze moeten voor uitgeverijen een welkome bron van inkomsten zijn, want ik heb zo het idee dat het beeldrecht hier niet telt. De ene keer bepalen ze zich tot één label, er zijn er ook rond één of meer ontwerpers. De huidige uitgave is gewoon een ruime en tamelijk willekeurige keuze van beiderlei, zonder noemenswaardige criteria, alfabetisch geordend volgens de artiest. Wel moge duidelijk zijn dat het hier niet gaat om de kwaliteit of de populariteit van de muziek, want dan zou er heel wat rommel afvallen. Was het formaat van de eerste druk 25x25 centimeter, nu is het 30x30, zodat vele hoezen op ware grootte zijn afgebeeld. Wat onwerkelijk aandoet is dat ook lp's met een diameter van 25 centimeter tot dat formaat zijn opgevijseld: de MG-serie van Savoy (zie Charlie Parker en Lester Young), de 5000-serie van Blue Note, heruitgaven op het Engelse Esquire en het Franse Vogue, serie LD (staat ongetwijfeld voor 'longue durée' realiseer ik me nu pas ...). Daarnaast zijn er kleinere afbeeldingen en is er plaats voor gegevens over de artiest en titel, het label en jaar, de fotograaf-tekenaar en ontwerper, althans voor zover bekend, want velen werkten in de beginjaren anoniem. Iets meer informatie zou welkom zijn geweest. Zo is het ontwerp, inclusief de belettering, van een Japanse lp van Shoichi Yui een onbeschaamde kopie van dat van 'Cool Struttin' van Sonny Clark (die met de onderbenen van een vrouw, lopend op het trottoir; alleen de split is dichtgemaakt).

Op de hoes van Savoy MG 9000 is Parker spiegelbeeldig afgedrukt, maar daar kan de uitgever niets aan doen. Het is een blijkbaar onuitroeibare ontwerpersfout, die ook heden ten dage nog veelvuldig voorkomt. Ik denk aan Gerry Mulligan op de Proper Box, Herb Geller op de Black Jack-cd van Rein de Graaff en, waar het boeken betreft, op de omslag van de vijfde editie van de Penguin Guide. (Bij blazers is de rechterhand het verst van de mond af).

Het degelijk uitgevoerde pakket sluit af met de tien voorkeuren van twaalf disc jockeys; een anti-climax, want overbodig: of het hier de muziek betreft of de hoes, wordt niet verantwoord. De interviews met mensen uit het vak gaan, met uitzondering van dat met Bob Ciano, ontwerper voor CTI, in elk geval niet specifiek over de hoezen. Sommige van de daar afgebeelde hoezen zijn dubbelaars. Alle teksten zijn drietalig. Het register is nuttig, omdat het niet alleen alle betrokken personen bevat, maar de kijker ook kan zoeken op label: van Ace of Hearts tot en met World Pacific.

Het gaat te ver om de ontwerpen zelf te bespreken, maar naast heel wat bekende beelden komen we ook veel verrassends tegen. Een persoonlijke voorkeur gaat uit naar het tekenwerk van Burt Goldblatt. Als er nu nóg eens een hoezenboek mocht verschijnen, hoop ik dat iemand eens zijn oeuvre bijeenbrengt.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

ENRICO RAVA Rava On The Dance Floor ECM

Bezetting:

Enrico Rava (tp),
Andrea Tofanelli (tp,bu),
Claudio Corvini (tp,bu),
Mauro Ottolini (tb, tu),
Daniele Tittarelli (as,f),
Dan Kinzelman (ts,kl,bkl),
Franz Bazzani (keyb),
Giovanni Guidi (p),
Dario Deidda (b),
Marcello Giannini (g),
Zeno de Rossi (d),
Ernesto Lopez Maturell (perc).

Voor een prachtige toon op trompet moet je bij Enrico Rava zijn. Voeg daarbij zijn temperament en de basis voor een goede cd is gelegd. Vlak na het overlijden van Michael Jackson zag Rava een dvd van één van zijn optredens. Eerst kende hij de muziek van Jackson oppervlakkig, maar hij zegt met een forse dosis overdrijving: "Daarna kon ik niet meer zonder zijn muziek leven". En dus kocht hij al zijn cd's en dvd's en raakte hij steeds meer onder de indruk van de 'King of pop'.

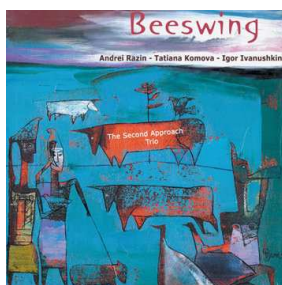
'Rava On The Dance Floor' is live opgenomen in Parco delle Musica in Rome, een prachtig gebouw, getekend door architect Renzo Piano. Op de website van de zaal is een schitterende 'virtual tour' te zien is. Rava maakt steeds dankbaar gebruik van de ruime akoestiek van de ruimte. Hij wordt geflankeerd door een grote groep Italiaanse musici. Zelfs rietblazer Dan Kinzelman woont in Italië. Naast Rava staan maar liefst twee trompettisten op het podium. Op de cd staan dus uitsluitend hits van Michael Jackson. Voor de volledigheid: 'Speechless', 'They don't care about us', 'Thriller', 'Privacy', 'Smile', 'I just can't stop loving you', 'Smooth criminal', 'Little Susie', 'Blood on the dance floor' en 'History'. Alle arrangementen zijn van Mauro Ottolini en ze vormen de basis waarover Rava en de zijnen improviseren. 'Thriller' eindigt in zorgvuldig gecreëerde chaos. 'Blood on the dance floor' krijgt een 'poppy' benadering, waarna 'History' tot fanfaremuziek wordt veranderd. Daarop volgt zwaar rockend gitaarwerk. Op 'Privacy' weet gitarist Marcello Giannini zelfs even de trompetten het zwijgen op te leggen.

Sommigen vinden dat je van dit soort hits moet afblijven omdat het resultaat altijd minder is dan het origineel. Natuurlijk kan de bewerking van een popsong de moeite waard zijn, maar om er een hele cd mee te vullen... Het geheel is dan ook niet erg dansbaar. Voor wie echt wil genieten van een karakteristieke Rava-cd raad ik 'Tribe' (2011) aan.

Peter J. Kortens

Enrico Rava interpreteert 'Thriller': <http://bit.ly/T4aRbk>

THE SECOND APPROACH Beeswing Leo Records

Bezetting:

Tatiana Komova (voc, kalimba, perc),
Andrei Razin (p, perc, voc),
Igor Ivanushkin (b, bg, perc)
+ Mike Ellis (ts),
Arkady Shilkloper (frh),
Vano Avaliani, Vlad Okunev (perc).

De vorige twee cd's van het trio The Second Approach kenmerkten zich door een veelheid aan muzikale invloeden. Op 'Beeswing', het nieuwe album van de Moscovieten voor Leo Records, heeft de volksmuziek-kant van hun repertoire de overhand. Dat begint al met de zingeunertraditional 'Dore lume', waarmee 'Beeswing' opent. Uit de a capella improvisatie van zangeres Tatiana Komova ontvouwt zich langzaam de melodie, terwijl bas en piano zich in het stuk mengen. Opvallend is dat het percussieve pianospel van Andrei Razin het instrument doet klinken als een cimbalon. Hoewel de stukken op de plaat dus wel in één hoek zitten, is er voldoende afwisseling, van het bijna orkestrale arrangement van Béla Bartóks 'Bagatelle no. 4' (met hoornist Arkady Shilkloper) tot de wilde 'Dance' en de geestige 'Tarantella'. In de Oost-Europese melodieën en dito ritmiek, plus de woordeloze zang van Komova, doet de muziek regelmatig denken aan die van de meest recente versie van Burton Greene's Klezmokum. Liefhebbers van die groep moeten 'Beeswing' dus zeker eens beluisteren.

(www.leorecords.com)

Herman te Loo

Bekijk The Second Approach hier: <http://bit.ly/V1iieO>

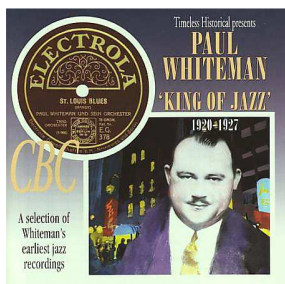
MARK ALBAN LOTZ/MEINRAD KNEER
U-Ex(perimental)
Evil Rabbit
www.evilrabbitrecords.eu

Bezetting:

Mark Alban Lotz (fl, pic, a-fl, b-fl, prepared flute, pvc-cbfl, voc),
 Meinrad Kneer (b)
 + Maraatsj ten Hoorn (v),
 Mary Oliver (av),
 Felicity Provan (tp, voc),
 Dana Jessen (fagot),
 Jodi Gilbert, Han Buhrs (voc),
 Yedo Gibson (bs, ss, tb-mondstuk),
 Joost Buis (lapsteel-g),
 Guillaume Heurtebize,
 Alfredo Genovesi (el-g),
 Koenraad Ecker (taptop).

PAUL WHITEMAN
KING OF JAZZ 1920-1927
A Collection Of Whiteman's Earliest
Jazz Recordings
Timeless Historical

Bezetting o.a:

Paul Whiteman (v),
 Henry Busse, Tommy Gott (tp),
 Buster Johnson (tb),
 Ferde Grofé (p, arr),
 Harold Mc Donald (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Vier jaar geleden maakten pianist Albert van Veenendaal en saxofoniste Esmée Olthuis voor het Evil Rabbit-label de cd 'The Mystery Of Guests'. Met dit nieuwe album schotelt mede-labeloprichter Meinrad Kneer ons iets soortgelijks voor. Samen met de Duits-Utrechtse fluitist Mark Alban Lotz organiseerde de bassist op het Utrechtse SJU Jazzpodium een serie ontmoetingen met interessante collega-improvisatoren onder de titel 'U-Ex(perimental)'. Het duo breidde zich daarbij uit tot trio of kwartet door een of meer gasten. In twee sessies (in december 2009 en februari 2010) pakte het tweetal de draad op in de Phunky Pheasant Studio in Amsterdam. De gasten waren welkom om zich te melden, al was er een beperking: een drumstel kon de kleine ruimte niet in, en de piano voldeed niet aan de eisen. Dit betekent overigens geenszins dat er weinig ruimte was voor ritmiek in de improvisaties. Kneer en Lotz zijn muzikanten die in weerwil van hun instrument een sterk ritmische component in hun spel hebben. In een aantal van hun gasten vinden ze diezelfde voorliefde, zoals in 'Punch', waarin Han Buhrs zijn percussieve stemgebruik in de strijd gooit. In 'Operation Hercules' suggereert het duo een voorzichtige puls, waarin saxofonist Yedo Gibson goed kan meegaan. De 25 korte improvisaties geven een breed arsenaal aan improvisatie-tactieken en -technieken. De ritmische invalshoek is er een van, maar ook het schilderen van mysterieuze sferen (zoals 'Block 3', met subtiele elektronica van Koenraad Ecker) en het neerzetten van audio-verhaaltjes ('Beach life' met de lapsteelgitar van Joost Buis). Door de compacte lengte van de stukken en de alerte instelling van de deelnemers slaat elke track de spijker op de kop, en verzanden de improvisaties niet in eindeloos uitgesponnen zoektochten zonder kop of staart. In de beperking tonen zich hier de meesters, want ik heb het vermoeden dat er heel wat meer materiaal is opgenomen. Nu is er 54 minuten hogeschoolimprovisatie te horen die geen moment verveelt.

Herman te Loo

Bij Timeless Historical is een cd verschenen met 25 opnamen van het legendarische Paul Whiteman Orkest (PWO) uit de periode 1920-1927. Jaren waarin dit het beroemdste orkest in de Amerikaanse muziekwereld was en zijn opnamen regelrechte hits werden. Op 'King Of Jazz, 1920-1927 A Collection Of Whiteman's Earliest Jazz Recordings' zijn hits te vinden als 'Wang-Wang blues', 'Way down yonder in New Orleans', 'San', 'Charleston', 'St Louis blues'. De beroemde solisten als Bix Beiderbecke, Franky Trumbauer en Jack Teagarden zijn niet te horen op deze opnamen. Wel is de nog jonge zanger Bing Crosby van de partij. In de muziek van Whiteman was het symfonische aspect belangrijk. 'Hot'-solisten zorgden voor een tintje jazz. Maar Whiteman liet ook andere muzikanten soleren. In het uitgebreide cd-boekje van 32 bladzijden, staat onder meer de historie van het PWO. Ook zijn beschrijvingen verwerkt van de opgenomen stukken. Die vormen overigens een interessante illustratie van de ontwikkeling van de opnametechniek: van akoestisch naar elektrisch. In 1925 werd de eerste elektrische opname van het orkest gemaakt: 'Charleston'. Op de cd staan de vijfde en de achtste 'take', die uiteindelijk de grote internationale hit werd. Een vergelijking van de twee 'takes' leert dat tussentijds aan het arrangement werd gesleuteld. Een bijzonder document dit album.

Hessel Fluitman

Het PWO in 'Whispering' (1920): <http://bit.ly/P44Nyt>

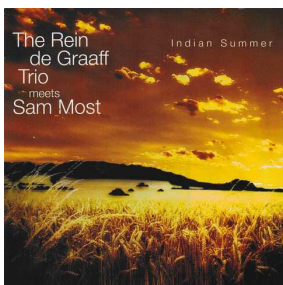
**ADRIAN ROLLINI AND THE GOLDEN GATE ORCHESTRA 1924-1927
Their Hottest Recorded For The Pathe And Plaza Labels.
Timeless Historical**

Bezetting o.a.:

Ed Kirkeby (voc),
Frank Cush, Red Nichols,
Chelsea Quealey (tp),
Lloyd 'Ole' Olsen, Tommy Dorsey,
Spiegler Willcox (tb),
Jimmy Dorsey (as),
Adrian Rollini (Bs, Goofus, fluiten),
Irving Brodsky (p),
Tommy Felling (bjo),
Stan King, Herb Weil (d).

**THE REIN DE GRAAFF TRIO
MEETS SAM MOST
Indian Summer
Timeless**

Bezetting:

Sam Most (fl),
Rein de Graaff (p),
Marius Beets (b),
Eric Ineke (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Evenals voor de cd het Paul Whiteman Orchestra (zie de vorige pagina) heeft Timeless Historical voor de cd 'Their Hottest Recorded For The Pathe And Plaza Labels 1924-1927' van bassaxofonist Adrian Rollini en het Golden Gate Orchestra gebruik gemaakt van de uitgebreide collectie 78-toeren platen van de Engelse orkestleider Chris Barber. Ook werd ruim geplukt uit de collecties van John R. T. Davies, Ate van Delden en Hans Eekhof. De 26 geselecteerde stukken zijn maar een fractie van wat er in die tijd op verschillende labels allemaal werd uitgebracht onder de naam Golden Gate Orchestra.

Eigenlijk leerde Adrian Rollini bij toeval bassaxofoon spelen. Er ontbrak een lage toon in het orkest en hij moest in de leemte voorzien. Rollini bespeelde al de xylofoon en ontdekte ook de cuesnophone, zeg maar een melodica. Hij noemde het: 'the Goofus'. Alle drie de instrumenten zijn op deze cd te horen. De bezetting van het Golden Gate Orchestra wisselde nog wel eens, zo horen we de gebroeders Tommy en Jimmy Dorsey en trompettist Red Nichols een seizoen meespelen. De stuwende bassax van Rollini is over het algemeen goed te volgen. Zowel in het begeleidend werk als in de solo's.

De muziek van Rollini is historisch gezien belangrijk geweest in de ontwikkeling van de jazz. Op het eerste gehoor boeien zijn klanken na al die jaren niet echt meer, maar als je goed luistert is er toch heel wat te genieten.

Hessel Fluitman

Het Golden Gate Orchestra in 1925: <http://bit.ly/TSWeao>

Hoe pianist Rein de Graaff toch steeds weer een verloren gewaande bopper weet op te duiken! Deze keer is het Sam Most, de eerste Amerikaanse bebop-dwarsfluitist. Toen De Graaff tijdens een jazzfestival de naam van deze fluitist tegenkwam, was hij er als de kippen bij om hem naar Nederland te halen. Het resultaat: een tournee in de late herfst van 2011 en een cd-opname. Die is nu uit onder de titel 'Indian Summer' en bevat allerlei bekende stukken die ze tijdens de tocht door Nederland niet hadden gespeeld. Dat hoor je er niet aan af. Dankzij de tournee wisten ze natuurlijk ook al van elkaar hoe ze reageerden en bovendien waren de vier musici bekend met de thema's.

'Een frisse bebopplaat.'

Hoewel de dwarsfluit een wat eenzijdig geluid heeft, verveelt 'Indian Summer' niet. Dat komt niet alleen omdat Most ook de altfluit gebruikte (en in een geval zelfs de basfluit), maar meer omdat het trio en fluitist zo goed op elkaar zijn ingespeeld dat een foutloze mainstream-plaat het resultaat is. De ballad 'Indian summer' (een zachte nazomerse dag), krijgt een intieme uitvoering. En dat terwijl Ineke toch stuwend op zijn bekkens speelt. 'Oleo' is een spannend uptempo duet geworden tussen drummer en fluitist. In 'How deep is the ocean' worden de losse melodische frases van componist Irving Berlin met loopjes en ritmische verschuivingen aan elkaar geknoopt, waardoor deze song ook eens een lopend geheel is geworden en een perfect voorbeeld hoe je al fraserend dicht bij het thema kunt blijven. Voor bebopen Rein de Graaff-adepten is 'Indian Summer' een must. Het is een frisse bebopplaat.

Hessel Fluitman

Het trio en Sam Most live: <http://bit.ly/P48QKZ>

JOE CHAMBERS
Moving Pictures Orchestra
Savant

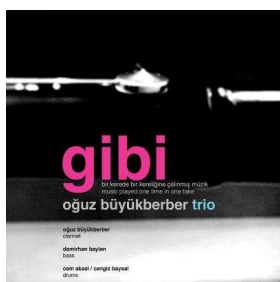

Bezetting:

Tim Green, Sharel Cassity,
 Craig Handy, Sam Dillon,
 Frank Basile (ss, as, ts, bars, kl, fl),
 Frank Greene, David Weiss,
 Greg Gisbert, Josh Evans (tp),
 Conrad Herwig, Steve Davis,
 James Burton, Max Siegel (tb),
 Xavier Davis (p),
 Dwayne Burno (b),
 Steve Berrios (perc),
 Joe Chambers (d, vib),
 Nicole Guiland (voc).

OĞUZ BÜYÜKBERBER TRIO

Gibi
TryTone

Bezetting:

Oğuz Büyükberber (kl),
 Demirhan Baylan (bg),
 Cem Aksel, Cengiz Baysal (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

De discografie van drummer en vibrafonist Joe Chambers – nu 70 – is indrukwekkend. We kennen hem vooral als één van de drummers van de betere (en niet de allerzwaarste) avant-garde uit de jaren zestig: van bij Andrew Hill, Wayne Shorter, Bobby Hutcherson, Archie Shepp ook; Max Roach' percussie-ensemble M'Boom, een carrière als 'leader' en een drukke activiteit als lesgever volgden later. Wie op zoek is naar die avant-garde-drummer van toen, komt met 'Moving Pictures Orchestra' bedrogen uit. Wie echter houdt van degelijke bigband – niet té comfortabel genesteld in de traditie – zal zich niet vervelen. De verdiensten van Chambers zijn daarbij niet klein: hij componeerde zes van de tien stukken, en arrangeerde er negen: drummende bigbandleaders die zo grondig doe-het-zelven, zijn er niet veel. Nergens overigens (buiten in de hoestekst) trekt Chambers de aandacht naar zichzelf: zijn drumspel is subtiel, functioneel, en zonder een greintje showmanship – in die zin lijkt hij nog het meest op Mel Lewis, die andere meester die speelt alsof een orkest eigenlijk een wat groter combo is. De set is gevarieerd: swingers, latin, ballads. Allemaal 'echte jazz' – geen 'Eye of the tiger', uiteraard.

Hoogtepunten: het dromerige 'Ruth', met een broeierige vibrafoonsolo van Chambers zelf; Joe Hendersons 'Power to the people'; de pianosolo van Xavier Davis op Count Basies 'Theme from M Squad'. Moeilijk te verteren vind ik de vocale bijdragen van Nicole Guiland, die, met een stem nochtans ergens tussen Norah Jones en Sheila Jordan, weinig subtiliteit of stilistische affiniteit met jazz laat horen, maar kiest voor het scherpere roepwerk – zeker in het hogere register (in, niet toevallig, twee nummers verbonden met Abbey Lincoln). Resteren acht hele fijne bigbandtracks.

Arne Van Coillie

Beluister enkele tracks op: <http://bit.ly/P4hQiq>

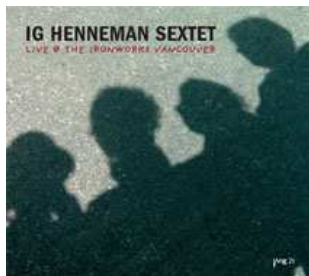
Geert Wilders zou niet blij zijn met deze cd. Een 'Amsterdamsse' Turk die een album opneemt voor een Nederlands label in een studio in Istanbul? Dat gaat nog een stuk verder dan linkse hobby's. Klarinettist Oğuz Büyükberber heeft een breed scala aan invloeden in zijn muziek zitten, die hij heeft verwerkt tot een volstrekt eigen taal. Samen met basgitarist Demirhan Baylan, met wie hij al twintig jaar werkt, en de afwisselende drummers Cem Aksel en Cengiz Baysal, levert hij een plaat af voor het TryTone-label die een perfecte balans kent tussen abstractie en herkenbaarheid. In een tiental stukken, die allemaal 'Adsız' (plus een Romeins cijfer) heten, worden we als luisteraar soms uitgedaagd om een heftige dans te doen (in 'Adsız I', bijvoorbeeld, met een onregelmatige, maar dance-achtige ritmiek). Of we mogen wegdromen bij Jimmy Giuffre-achtige klanken (Büyükerberber noemt hem in het cd-hoesje als inspiratiebron, naast Jimmy Hamilton, Benny Goodman, Giora Feidman en Joe Maneri) en genieten van de complexe arabesken die de Turkse achtergrond van de klarinettist blootgeven. In Baylan heeft hij een kompaan op basgitaar die in melodische complexiteit zijn evenknie is, en die met behulp van effectapparatuur flink kleurt, zoals bijvoorbeeld Hugh Hopper dat deed. De drummers zijn strak waar dat nodig is (met soms zware rockbeats), maar kunnen ook voor ritselende genoegens zorgen.

(www.trytone.org)

Herman te Loo

IG HENNEMAN SEXTET
Live @ The Ironworks Vancouver
Wig

(distributie: www.toondist.nl)

Bezetting:

Ig Henneman (av),
 Ab Baars (ts, kl, shakuhachi),
 Axel Dörner (tp),
 Lori Freedman (kl, bkl),
 Wilbert de Joode (b),
 Marilyn Lerner (p).

JOSH BERMAN & HIS GANG
There Now

Delmark

(distributie: Music & Words)

Bezetting:

Josh Berman (knt),
 Jeb Bishop (tb),
 Guillermo Gregorio (kl),
 Jason Stein (bkl),
 Keefe Jackson (ts),
 Jason Adasiewicz (vib),
 Joshua Abrams (b),
 Frank Rosaly (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Slechts anderhalf jaar na het debuutalbum ('Cut A Caper') van het sextet van altvioliste/componiste Ig Henneman ligt er alweer een tweede cd van deze sterke groep in de winkel: 'Live @ the Ironworks Vancouver'. Aan het eind van een tournee door Canada (inclusief een periode voor Henneman en Baars als 'artists in residence' in Banff) speelde de groep in juni van dit jaar in Vancouver. Er werden opnamen gemaakt waarover de bandleidster zo enthousiast was dat ze besloot deze uit te brengen. Dat is goed te begrijpen, want het sextet is na die bepaald niet malse eersteling alleen nog maar gegroeid in interne samenhang en fantasie. Bovendien maakt Henneman als componist een vruchtbare periode door, want de tracklist kent slechts één doublure met het eerste album ('Light verse'). Overigens bouwt het materiaal wel voort op die eerder plaat. Er is een afwisseling van haast etherische verstilling (bijvoorbeeld in 'Prelude for the lady with the hammer', met een hoofdrol voor de shakuhachi van Ab Baars) met bijzonder heftige momenten én wonderschone melodieën. Neem nu 'A 'n' B', waarin de tenorsax van Baars freejazzachtig klinkt, en in een duet met trompettist Axel Dörner de adrenaline even flink stroomt, om uit te monden in een lieflijke melodie van het hele ensemble. Typerend zijn ook de staccato of portato gespeelde melodielijnen met veel stop-en-startmomenten, waardoor een volstrekt eigen ritmiek ontstaat, gedragen door het gehele ensemble. De afwezigheid van een slagwerker voorkomt namelijk dat het zestal achterover kan leunen. De interne ritmische motor moet nu op volle toeren draaien, en dat zorgt voor opperste concentratie die de volle 48 minuten een fascinerend oorspel oplevert.

Herman te Loo

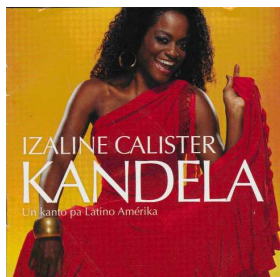
Het hoesje van 'There Now', de nieuwe cd van kornettist Josh Berman, ziet eruit als een klassiek album uit de late jaren vijftig of vroege jaren zestig voor (pakweg) Riverside of Contemporary. Het is gelukkig het enige retro-element op de plaat, want de koperblazer uit Chicago maakt volstrekt eigentijdse muziek. Wat hij wel doet, is teruggrijpen op de rijke jazztraditie van zijn woonplaats. Voor dit project heeft hij zich gestort op de muziek van de klassieke Chicago-school (denk aan gitarist Eddie Condon, kornettist Bix Beiderbecke, klarinettist Pee Wee Russell en tenorsaxofonist Bud Freeman). In bassist Joshua Abrams en drummer Frank Rosaly heeft de Gang van Berman een ritmesectie die de typerende 2/4-maat van de muziek uit de jaren twintig en dertig perfect kan vertolken én doortrekken naar de 21ste eeuw. Met het grootste gemak wordt er overgestapt van de lichte swing naar robuuste freejazz, of vloeiende Ellingtonlijnen. Met de vibrafoon van Jason Adasiewicz als akkoordinstrument blijft de muziek open, en kan op ieder moment een geestige nieuwe wending worden genomen. Berman, die zelf naar zowel Louis Armstrong als Don Cherry heeft geluisterd, legt zowel in zijn eigen composities als in de arrangementen van het oude repertoire een logische band tussen de collectieve improvisaties uit de eerste helft van de vorige eeuw en de gezamenlijke klankexploraties van het Art Ensemble of Chicago en andere AACM-vertegenwoordigers. Met de vibrafoon en de basklarinet van Jason Stein duikt ook Eric Dolphy in het mengsel op, maar het eindresultaat klinkt vooral naar Josh Berman & His Gang.

Herman te Loo

Beluister nu een track van deze cd: <http://bit.ly/RtSozF>

MASABUMI KIKUCHI TRIO**Sunrise****ECM****Bezetting:**

Masabumi Kikuchi (p),
Thomas Morgan (b),
Paul Motian (d).

IZALINE CALISTER**Kandela,****Un Kanto Pa Latino Amérika****EZC records, Coast to Coast****Bezetting o.a.:**

Izaline Calister (voc),
Ruid Breuls (tp),
Ben van den Dungen (ts),
Marc Alban Lotz (fl),
Marc Bischoff (p, acc, b.voc),
Ed Verhoeff (g),
Roël Calister (d, perc).

VERVOLG CD-RECENSIES

Rubato is het overwegende kenmerk van 'Sunrise'. Pianist Masabumi Kikuchi (Tokio, 1939) maakt zijn debuut bij het label ECM. Hij begon direct na het conservatorium een eigen trio en kort daarna toerde hij door Japan met Lionel Hampton. Dat was begin jaren zestig. Ondertussen heeft hij een imposante discografie.

Bassist Thomas Morgan kennen we uit het Graig Taborn Trio. Zijn spel is creatief, resoluut en onverstoort. Drummer Paul Motian kon het uitbrengen van dit album niet meer meemaken; hij overleed op 24 november 2011. Kikuchi en Motian kennen elkaar al heel lang, al voor hun succesvolle tijd in het Tethered Moon Trio (met bassist Garry Peacock).

Wie goed luistert, bemerkt hoe de musici naar elkaar luisteren en respectvol op elkaar reageren. Vaak eindigen de volledig geïmproviseerde stukken onverwacht en abrupt. Dat geldt ook binnen de stukken. Als Kikuchi zo schokkerig zou autorijden als hij piano speelt zou hij als taxichauffeur weinig vaste klanten hebben. Maar muzikaal is het een feest om zijn spannende wendingen te volgen. De vleugel schiet voor Kikuchi als expressie-medium echter tekort. Hij vult zijn spel aan met gegrom, net als zijn collega Keith Jarrett, maar dan als een soort bezeten dier in een animatiefilm. In de drie ballads op de cd: 'Ballad I', 'Ballad II' en 'Last Ballad', is het allemaal iets minder, maar het is nooit geheel afwezig.

De tien tracks zijn opgenomen in de Avatar Studios in New York. Opnametechnicus James Farber laat de instrumenten vol en warm klinken en hij zorgde voor prachtige, ruimtelijke opnamen. De ruimtes tussen de noten, de stiltes, zijn prachtig donker. Maar toch een laatste advies: luister in de platenzaak voor aankoop of u het vocale geluid van de pianist kunt verdragen. Als dat het geval is valt er van veel geniale spontaniteit te genieten.

Peter J. Kortten

Beluister nu een track van deze cd: <http://bit.ly/RZJ88R>

Latijns Amerikaanse-muziek macho? Izaline Calister bewijst op haar nieuwe cd 'Kandela' het tegendeel. Ze toont daarop de kwetsbare kant. Niet alleen die van de muziek maar ook van haarzelf. Ze zingt het liedje van verlangen, maar ook van het mislukken en de verbittering. Voor 'Kandela' ging ze met haar vaste groep musici de studio in: gitarist Ed Verhoeff, bassist Yeman Aponte, toetsenist Marc Bischoff en natuurlijk broer Roël op percussie en drums. Samen kleuren ze de songs naar behoefte in: een enkele keer lekker vol, maar vaker transparant of intiem en breekbaar. 'Sosegá ta mihó' - vrij vertaald: 'kalm aan met mij' - houdt ze ingetogen. In 'Damelo aquí' ('Kus me, hier') bezweert ze het naderend afscheid. Een suite van bittere liedjes, 'Kantika di despecho' is Cubaans van kleur. Al met al is het een gevarieerd album geworden, naar het leven: uitbundig, maar ook proevend en beschouwend. Op een na zijn alle teksten van de zangeres zelf. Die ene is van Violeta Parra: 'Gracias a la vida'. Calister zingt het slechts begeleid door cello, akoestische gitaar en cahon. Ik vind: je hebt nooit te veel Latijns Amerikaans in huis, zeker niet van deze aangename Caribisch-Antiliaanse.

Hessel Fluitman

Izaline Calister en Ed Verhoeff: <http://bit.ly/QIEM3T>

NEW NIKS**On****No Can Do****Bezetting:**

Jasper le Clercq (v),
 Andreas Suntrop (el-g),
 Erwin Hoorweg (el-p),
 Arend Niks (d).

ATOS**East****TryTone****Bezetting:**

Lucas Acuña (el-g),
 Gonçalo Almeida (b),
 Wieland Möller (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Ear glasses', de titel van de tweede track op deze cd, is goed gekozen. New Niks biedt je een bril voor je oren, en laat je daarmee beelden en verhalen zien. De leider van de groep, slagwerker Arend Niks, heeft een ruime ervaring in theatermuziek (onder meer bij Orkater) en dat betaalt zich hier uit.

'Het viertal heeft het wel in zich. Misschien moet het zwaardere materiaal live nog wat scherper geslepen worden.'

Na een verrassende eerste cd ('Penguin Village') en een prikkelend samenwerkingsproject met het Artvark Saxophone Quartet ('Busy Busy Busy') ligt er nu weer een album van het kwartet alleen met als titel: 'On'. Dankzij de bijzondere samenstelling met viool (Jasper le Clercq), gitaar (Andreas Suntrop) en elektrische piano (Erwin Hoorweg) kan de groep goed kleuren, en dat lukt vooral in atmosferische, licht melancholieke stukken. Het genoemde 'Ear glasses' is er een mooi voorbeeld van: een walsje in 6/8 dat het prima zou doen in een dromerige Franse film. Ook 'Bulb of darkness' weet precies de juiste sfeer te treffen. Maar in de veertien stukken van 'On' zitten ook contrasten. In 'The Heavy weight hesitant' wordt een zwaar, beukend ritme neergezet, dat af en toe stil valt. Op zulke momenten mis ik de venijnigheid die er op de eerdere platen wel was. De rechtse directe die je bij de titel zou verwachten heeft net niet genoeg 'punch' om het contrast echt sterk te maken. Ook 'Elegant hooligan', met zijn afwisseling van Latin en heavy rock suggereert meer heftigheid dan het waarmaakt, en dat is jammer, want het viertal heeft het wel in zich. Misschien moet het zwaardere materiaal live nog wat scherper geslepen worden.

(distributie: www.toondist.nl)

Herman te Loo

Bekijk New Niks bij VPROJazzLive: <http://bit.ly/RAuhCz>

Het internationale trio Atos bestaat al bijna tien jaar, en dat is te horen in het samenspel van deze drie muzikanten die Rotterdam als thuisbasis hebben. Hoewel gitarist Lucas Acuña verantwoordelijk is voor de melodieën, is hij geenszins een pingelaar die zijn collega-muzikanten puur als begeleiders ziet. Atos is een hecht collectief, dat het eerder zoekt in het spelen van mooie, lyrische liedjes en het neerzetten van sferen dan in virtuoos gebral. De muziek ademt, en laat lucht en ruimte over, waarbij je je als luisteraar soms weidse landschappen voor het geestes-oog voorstelt. De vergelijking met iemand als sfeertovenaar Bill Frisell ligt dan voor de hand. Soms doet de muziek daar ook wel aan denken (bijvoorbeeld in 'Moholy', met zijn lange gitaarlijnen), maar Acuña is een te eigenzinnig gitarist om voor een 'copycat' te worden versleten. Drummer Möller pookt de locomotief af en toe ook lekker op, zodat we in een cadans terecht komen die in intensiteit langzaam aanzwelt ('Lol' is een goed voorbeeld, maar ook het door 'brushes' aangedreven 'Terra do gelo') en aldus voor afwisseling zorgt. Bassist Gonçalo Almeida, ten slotte, is het kloppend hart van de band, die ook met zijn strijkwerk indruk maakt.

(www.trytone.org)

Herman te Loo

Bekijk Atos live in IJsland: <http://bit.ly/WgPQKY>

BEN SELVIN AND HIS ORCHESTRA Sounds From The Roaring Twenties 1924-1926

Timeless Historical

Bezetting o.a.:

Ben Selvin (v en leider),
Earl Oliver (tp),
mogelijk Sammy Lewis (tb),
Larry Abbott, Lou Daly (rieten),
Lew Cobey (p),
Milton Sands (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Nog een uitgave van Timeless Historical met muziek uit de jaren twintig. Deze keer betreft het een album met materiaal van het orkest van Ben Selvin uit de jaren 1924-1926. Een orkest dat ook optrad onder de namen de Knickerbockers, Harmony Dance Orchestra, the Radiolites of het Moulin Rouge Orchestra en 'the most recorded band of the Charleston era' was. De meeste bezettingen van de formaties zijn onbekend.

Voor 1924 speelde Selvins orkest vooral gearrangeerde dansmuziek en waagde zich niet aan jazz. Maar in 1924 gooide de leider het roer om, net zoals bijvoorbeeld ook Fletcher Henderson deed, die Louis Armstrong inhuurde. Selvin besloot ook 'hot' jazz op de plaat te zetten. Die opnamen zijn op deze cd verzameld. Onder meer 'Red hot mama', 'San' (een grote hit in die tijd), 'Alabamy bound', 'Yes sir that's my baby' en 'Dinah' werden in het schellak gesneden. Het nummer 'Charleston' werd in korte tijd twee keer door Selvin opgenomen. Voor verschillende maatschappijen. Aan het b-kantje 'Steppin' in Society' is goed te horen hoe verschillend een elektrische opname (voor Columbia) en een akoestische opname (voor Vocalion) klinken. De opname op Columbia laat veel meer diepte horen dan die van Vocalion. Dat verschil is ook merkbaar bij het later opgenomen 'Breezin' along'. Terwijl de goedkope akoestische opname van Vocalion echt jazz van die tijd is - met solo's en breaks - is de Columbia opname, hoewel beter van geluidskwaliteit, heel wat netter en voorzichtiger. Een mooi studieobject voor oude stijl liefhebbers.

Hessel Fluitman

Zo klonken The Knickerbockers: <http://bit.ly/SWIXwT>

CD KORT

Pathé en Cameo Jazzbands (1924-1928)

Timeless Historical

Lido Venice Orchestra, Harl Smith and his Orchestra, Hotel Billmore Orchestra, The Texas Ten, Seven Missing Links, Bill Wirges and his Orchestra, Mickey Guy's Hottentots, Mallett and his Orchestra, Ole Olsen and his Orchestra, Alabama Red Peppers, Joe Ward's Swanee Club Orchestra, The Lumberjacks.

Twaalf orkesten, 27 opnamen en vijf kwartier historie. Dat brede panorama biedt deze Timeless Historical-cd met Pathé en Cameo Jazzbands. Bestaande bands, maar ook studio-orkesten. Vaak onbekende bands, maar die kregen juist de vrijheid om te improviseren en echte jazz te spelen. Wie er speelde is nu vaak niet meer te achterhalen.

Dankzij de restauratiemogelijkheden van tegenwoordig zijn de opnamen vrij van ruis en de individuele instrumenten goed te volgen.

Duiken in de geschiedenis van de jazz in de 'Roaring Twenties' van de vorige eeuw lijkt wel wat op archeologisch werk. Na enig zoeken blijkt bijvoorbeeld dat van de Alabama Red Peppers en The Lumberjacks uit 1928 onder anderen Red Nichols (tp), Tommy (tb) en Jimmy (as) Dorsey en Miff Mole (tb) deel uitmaakten. Namen die ook in de jaren dertig grote opgang maakten.

Hessel Fluitman

Bill Wirges and his Orchestra: <http://bit.ly/Tnr6uC>

Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

CONCERTVERSLAGEN

JACK DEJOHNETTE GROUP

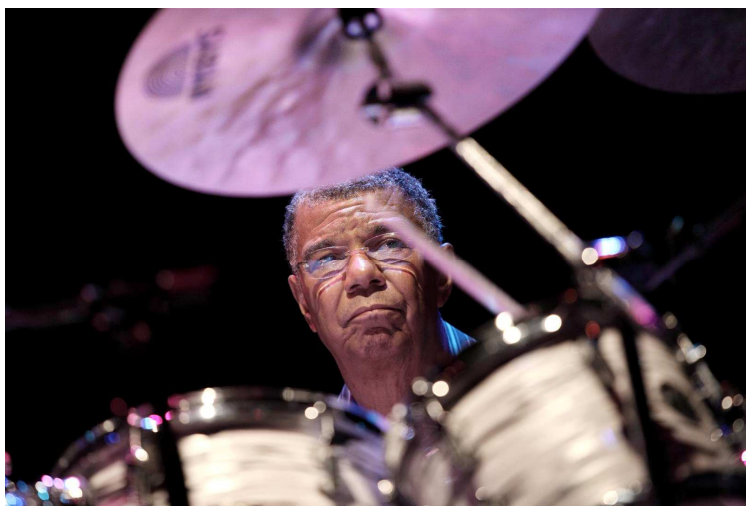
Bezetting:

Rudresh Mahanthappa (as),
David Fiuczynski (g),
George Colligan (p, keyb, tp),
Jerome Harris (b),
Jack DeJohnette (d).

Datum en plaats:

8 oktober 2012,
LantarenVenster,
Rotterdam.

LantarenVenster werd bij het concert van de Jack DeJohnette Group hoofdzakelijk gevuld door mannen. Is jazzdrummen dan echt zo'n, mannenaangelegenheid? Toch was het bepaald geen spierballenconcert. DeJohnette (1942) speelde soepel en elegant en gebruikte zijn snare-drum zelden. Hoewel hij de leider was, speelde hij volledig in dienst van de groep. Zoals altijd had hij een heldere en ontspannen blik. Hij nam de tijd om de groep voor te stellen, noemde de eerste drie stukken die gespeeld zouden worden en ging daarna zorgvuldig op zijn stoel zitten.

Jack DeJohnette: 'een heldere en ontspannen blik'.
(Foto: Joke Schot)

Na een korte drumroffel floot hij het eerste thema, in duet met gitarist David Fiuczynski. Het was het complexe 'Tango african'. Daarna volgden: 'Blue' en 'Ahmad the terrible'. Er was tijdens het concert een opvallende tweedeling; rechts bas en drums, zorgend voor een stabiele ritmische basis. Links drie melodische solisten die op volle sterkte zorgden voor spannende exercities. Allen bleken uiterst vrije geesten binnen een hecht geheel. Aanvankelijk eiste altsaxofonist Rudresh Mahanthappa de aandacht door zijn Indiaas getinte muziek. Minutenlang strooide hij een felle notenregen over het publiek. Later verschoof de aandacht naar toetsenist George Colligan die niet alleen drie keyboards en een vleugel tot zijn beschikking had, maar ook een paar keer venijnig soleerde op een pockettrompet. Fiuczynski toonde vele gezichten op zijn gitaar. Wat een virtuoos is die man!

Het vierde stuk, 'Priestesses of the mist', was een buitenbeentje. De uitvoering kende weinig structuur en hoewel het de mystieke sfeer bevatte die de componist bedoelde, paste het niet binnen deze virtuoze context. En in de toegift, 'Miles', was DeJohnette ineens de energieke drummer die we daarvoor nog niet gezien hadden. Hij sloeg harder en feller, maar nog steeds geraffineerd als altijd. Samen met het uitgebalanceerde geluidsbeeld met 'losse' instrumenten, was dit een enorm geslaagd concert.

Peter J. Korten

Jack DeJohnette speelde ook in Amsterdam. Tom Beetz bezocht dat en doet verslag op pagina 16. Bekijk hier een clip van het Amsterdamse concert: <http://bit.ly/TZw31W>

JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW

Bezetting:

Rini Swinkels, Jan van Duikeren, Martijn de Laat, Sander Zweerin, Erik Veldkamp (tp), Jan Oosting, Louk Boudensteijn, Bert Boeren (tb), Martin van den Berg (btb), Joris Roelofs, Jorg Kaaij (as, kl), Simon Richter, Sjoerd Dijkhuizen (ts), Juan Martinez (bars, bkl), Kino Haitsma (p), Martijn van Iterson (g), Frans van Geest (b), Chris Strik (d).

Datum en plaats:

12 oktober 2012, Hothouse Redbad, Leeuwarden.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Het Friese Jazzseizoen werd 12 oktober bij Hothouse Redbad dan toch echt geopend met een concert van het Jazzorkest van het Concertgebouw (JOC). Deze internationaal beroemde bigband maakte zijn naam helemaal waar: naast enkele stukken die tot de ziel van het orkest horen, liet het orkest een vernieuwd repertoire horen. Composities van trompettist Jan van Duikeren, die ook op een cd staan die in november op de markt verschijnt. Hij schreef rockende thema's die ook op poppodia niet zouden misstaan. Eigentijdse werken die het orkest met opmerkelijk gemak speelde. Want verschillende stukken werden sneller uitgevoerd dan op de cd die Van Duikeren onder eigen naam met dit materiaal maakte. Een daardoor was het niet zelden lastiger om de puzzelstukjes van geluid perfect in elkaar te passen. En dan te bedenken dat het orkest slechts een keer op het nieuwe werk had geoefend. Het werd echter gespeeld alsof ze al tot het vaste repertoire van het orkest hoorden. Ook het feit dat er acht invallers in het orkest zaten gold niet als een handicap. Dirigent Henk Meutgeert weet zijn mensen steeds weer zo te motiveren dat ze het beste uit hun spel halen.

Dirigent Henk Meutgeert. (Archiefphoto: Ronald Knapp)

Terzijde

Henk Meutgeert voelde zich persoonlijk aangevallen toen het Fonds voor de Podiumkunsten het JOC subsidie ont-hield. Hij zou te veel praten tussen de stukken. Door zijn enthousiasme en liefde voor de muziek weet hij door die opmerkingen juist een soort huiselijke intimiteit te kweken die het concert naar een hoger niveau tilt. Meutgeert praat je als het ware naar het volgende stuk toe. Zoals hij tijdens solo's meermalen het orkest maant om nog even te wachten met invallen, of even gauw een 'stoptime' organiseert, zodat de solist nog een chorus kan soleren of een frase nog eens op een andere manier kan uitwerken, is niet zozeer een doorbreken van de vorm, of van de discipline van het arrangement, maar veel meer: ruimte geven aan de solist om zijn 'ei' te kunnen leggen. Dat soort ad-hoc-aanpassingen geven aan hoe flexibel dit orkest is en maken een concert ook voor de luisteraar uniek. (HF)

Dit concert zat Kino Haitsma achter de piano, een ervaren pianist die zich in deze samenstelling wat minder prominent liet horen dan de vaste pianist Peter Beets. De drummer van dienst was Chris Strik. Hij las de partituren als een leeuw en sloeg zich er heel knap doorheen. Voor deze muziek bleek hij de perfecte slagwerker, terwijl hij toch een nieuweling is in dit verband. Verdere behoorden een aantal blazers niet tot de vaste kern. Ook met de reserves op de stoeltjes klonk het orkest als een fantastische eenheid. Het heeft niet voor niets de naam dat het alle Amerikaanse bigbands finaal naar huis kan spelen. Gespeelde stukken die tot de comfortzone van het orkest horen waren 'Two brothers', een compositie van Simon Rigter geïnspireerd op de legendarische 'Four brothers' van de Woody Herman Band. Of 'Round midnight' van Thelonious Monk. In 'How deep is the ocean' van Irving Berlin liet Bert Boeren horen hoe je een melodie kunt omspelen en er zo prachtig op kunt improviseren. De losse frasen werden als vanzelfsprekend gebonden tot een eenheid. Jan van Duikeren schitterde in zijn eigen stukken. De tenoristen Simon Rigter en Sjoerd Dijkhuizen - de 'twee broers' - stalen als vanouds de show. Vette blues serveerde het orkest in '1912 7th Avenue' en 'Scribblin' van Van Duikeren. Een prima seizoenstart.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

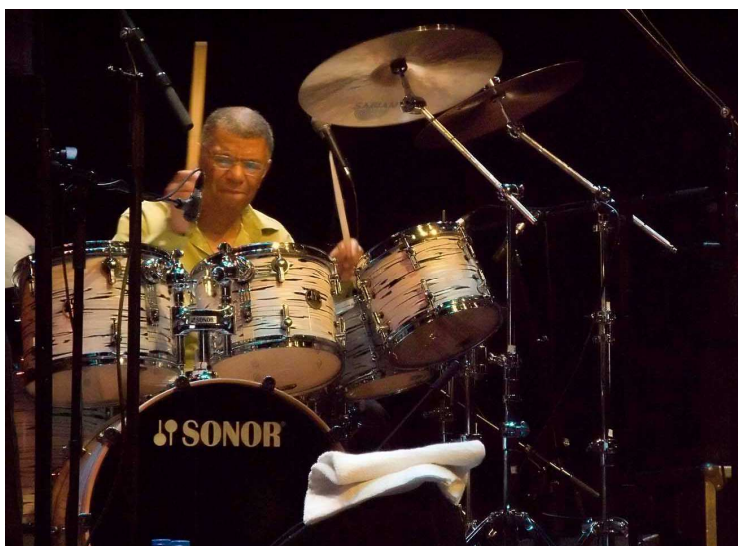
DENISE JANNAH JACK DEJOHNETTE

Datum en plaats:

7 oktober 2012,
Bimhuis,
Muziekgebouw aan 't IJ,
Amsterdam.

Op 7 oktober vond in het Amsterdamse Muziekgebouw aan 't IJ een dubbelconcert plaats: 's middags Denise Jannah (foto boven), 's avonds Jack DeJohnette (foto beneden). Beiden zijn te weinig te horen in Nederland. Voor de Surinaams-Nederlandse Denise Jannah is dat vreemd. Zij is nog steeds een van de beste zangeressen van ons land, met een eigen geluid en benadering die uit duizenden herkenbaar is. Denise Jannah beschouwde haar optreden in het Bimhuis als gerechtigheid na het jarenlang negeren van de enige Nederlander die ooit drie cd's voor Blue Note maakte. Dit optreden was in het kader van het uitkomen van haar 3cd-box voor dit label. Opvallende nieuwkomer in haar groep was de jonge pianist Danny van Kessel met wie het vreemd moet lopen als we daar niet veel meer van gaan horen.

In de grote zaal van het Muziekgebouw speelde daarna de groep van drummer-componist Jack DeJohnette. Hij behoort tot de top van de Amerikaanse jazz en veel Nederlandse drummers namen deze gelegenheid te baat om de meester van nabij te beluisteren. DeJohnette gedroeg zich niet als een drumbeul, maar gaf veel ruimte aan zijn groep waarin altsaxofonist Rudresh Mahanthappa en toetsenist/trompettist George Colligan als solisten opvielen. De sterke composities van DeJohnette, de subtiele begeleiding van hem en oudgediende bassist Jerome Harris, en zijn melodieuze solo's zullen nog lang nagalmen.

Tekst en foto's: Tom Beetz

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

BRUUT!

Bezetting:

Maarten Hogenhuis (as),
Folkert Oosterbeek (hammond),
Thomas Rolff (b),
Felix Schlarmann (d).

Datum en plaats:

11 oktober 2012,
Platformtheater,
Groningen.

Bruut! in het Platformtheater, Groningen.
(Foto: Willem Schwertmann)

Dicht bij elkaar stonden ze op het kleine podium van het Platformtheater: vier jonge honden strak in donkere pakken. Bruut! speelde levendige, energieke, hippe, moderne Hammond-jazz met perfect vleugje retro. Zij waren op tournee om 'Bruut!', de debuut-cd die dit jaar is uitgekomen, te promoten. De heren speelden dan ook voornamelijk nummers van die plaat.

'De grote ster van de avond was Maarten Hogenhuis. Hij heeft een verrassend mooi geluid.'

De zaal was gevuld met mensen van allerlei leeftijden en diverse pluimage. Er waren mensen die zo weggelopen konden zijn uit de roerige Amerikaanse Hammond-danszalen die New Jersey in de jaren vijftig typeerden. Ook was er een Gronings studenten-dispuut met de naam van de band op het optreden afgekomen.

'Bruut! is een leuk bandje dat het nog ver gaat schoppen.'

Organist Oosterbeek jaagde het kwartet voortdurend in hoog tempo door snelle en soms wat korte nummers. Jammer dat zijn Hammond geen baspedalen had, maar dat werd dan wel weer heel eigentijds ingevuld door bassist Thomas Rolff.

De grote ster van de avond was toch duidelijk altist Maarten Hogenhuis, die een verrassend mooi geluid heeft en duidelijk liet zien dat hij ook goed buiten het Hammond-genre kan soleren. In het nummer 'Bossa' wijdde hij zich bijvoorbeeld aan een mooie gevoelige solo met een mooi rammelend saxgeluid. Bruut! is een leuk bandje dat het ver gaat schoppen!

Bart Hollebrandse

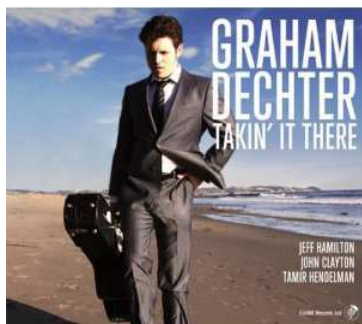

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 15 oktober 2012

1. **Graham Dechter**
Takin' It There (Capri)
2. **Kurt Elling**
1619 Broadway |
The Brill Building Project (Concord)
3. **Fred Hersch Trio**
Alive At The Village Vanguard
(Palmetto)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en

• **Davey Schreurs.** **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

FESTIVALS

Dick de Graaf treedt op in Heerde. (Foto: Joke Schot)

RABO JAZZFESTIVAL HEERDE

Dorpshuis, Heerde

2 november 2012

(<http://www.jazzfestivalheerde.nl/>)

Met onder anderen: Houston Person met het trio Rein de Graaff, Bruut!, Bert Joris, het Swing Orchestra van Doctor Bernard Berkhout, Sjoerd Dijkhuizen, Lime House Jazzband en het trio de Graaf/Krijger/Vermeer.

NOVEMBER MUSIC

Diverse locaties, Den Bosch

7 tot en met 11 november 2012

(<http://www.novembermusic.net/default.asp?pageID=169>)

Met onder anderen: Vijay Iyer & Misha Mengelberg / Enrico Rava & Harmen Fraanje / Wolfert Brederode 4tet & Mark Feldman / Edmar Castaneda & Joris Posthumus, Jan Bang ft. Arve Henriksen, Tetzepi & Louis Sclavis en Octurn met zes Tibetaanse monniken.

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

OVERLEDEN

John Tchicai, 7 oktober 2012 (76)

Altsaxofonist John Tchicai werd in 1936 geboren in Kopenhagen, had een Congolese vader en een Deense moeder. Vertrok in 1963 naar de States en maakte daar deel uit van de free jazz beweging. Keerde na drie jaar terug, was werkzaam bij het muziekonderwijs, ging over op tenorsaxofoon en speelde in allerlei combinaties met Europese musici. In de jaren negentig woonde hij in Californië en vanaf 2001 in Perpignan in Zuid-Frankrijk. Daar overleed hij op 7 oktober 2012 aan de gevolgen van een hersenbloeding deze zomer op het vliegveld van Barcelona.

Bill Brimfield, 9 oktober 2012 (74)

Overleden in Chicago op 9 oktober 2012 de trompettist Bill Brimfield; hij was 74 (geboren in 1938). Vanaf de jaren zestig was hij veelal te vinden in de nabijheid van tenorist Fred Anderson en in de kringen van de AACM. Werkte in 1966 mee aan de plaat Song For van Joseph Jarman voor Delmark. (jjm)

VARIA

Inschrijving Ned. Jazz Vocalisten Concours start 1 november

Op 1 november start de inschrijving van de tiende editie van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. In Nederland woonachtige vocalisten kunnen deelnemen. Het concours kent in principe geen leeftijdsgrens. De voorselectiecommissie selecteert maximaal zestien deelnemers voor de halve finale. Die vindt plaats op 17 en 18 januari 2013. Een jury met professionals uit het veld kiest dan maximaal zes finalisten. De finale is op 3 februari 2013. Het concours kent een hoofdprijs en een tweede en derde prijs. Plaats van handeling is Theater Odeon in Zwolle.

Het Nederlands Jazz Vocalisten Concours wordt sinds 1995 elke twee jaar gehouden. Het concours heeft zich in de loop de jaren ontwikkeld van een regionaal evenement tot een festival van nationale allure. Het leverde bekende winnaars en winnaressen op als Carmen Gomes, Francien van Tuinen, Wouter Hamel, Esra Dalfidan en Maria João Mendes. Het Nederlands Jazz Vocalisten Concours vormt een uitstekende springplank voor jong vocaal jazztalent. (<http://www.jazzvocalisten.nl/>)

INGEZONDEN

Gitarist Martien Oster tijdens een optreden in de voormalige jazzclub Langs de Lijn, Bussum. (Archieffoto: Henk de Boer)

AFSCHIED VAN LOUIS KLUMPER

Bijna drie maanden nadat we op 4 juli 2012 Jazzclub 'Langs de Lijn' - na bijna dertig jaar - ten grave moesten dragen overleed op 26 september de drijvende kracht achter deze en andere jazzactiviteiten in Het Gooi, Louis Klumper. Donderdag 4 oktober jl. vond de uitvaartdienst plaats en die was memorabel. De vele bezoekers pasten nauwelijks in de aula en natuurlijk was er live-muziek. Frits Landesbergen, Edwin Korzilius, Nick van den Bos en Martien Oster zetten de toon, waaraan een briljante bugel solo van Ellister van der Molen werd toegevoegd en de stemmen van een zanger en drie zangeressen. Het werd een geweldige uitvoering waarbij waarschijnlijk velen gedacht zullen hebben: Wat zou Lou dit fantastisch hebben gevonden!

Henk de Boer
Bussum

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren.

VARIA

JazzContest Mechelen 2013

Tot 31 januari 2013 staat de inschrijving open voor de JazzContest Mechelen 2013, een nieuwe wedstrijd voor jonge jazzmuzikanten. De wedstrijd is met name bedoeld voor studenten van muziekacademies en conservatoria. Uiteindelijk spelen vier groepen op 21 april in de finale tijdens Jazz op Scène in Mechelen. De eerste prijs is onder meer een optreden op Jazzathome 2013. Alle informatie is te vinden op <http://www.jazzcontestmechelen.be>.

IN NOVEMBER OP DE JAZZPODIA

Donderdag 25 oktober, Radio 6, VPROJazzLive 23:02-01:00

Wat staat er allemaal op het programma van de diverse jazzpodia in Nederland in november? VPROJazzLive geeft een overzicht van de belangrijkste, verrassendste en opvallendste concerten, met korte toelichtingen, wervende 'quotes', klinkende geluidsvoorbeelden en een vrolijk verheugen op mooie avonden de komende maand. Met natuurlijk aandacht voor November Music in Den Bosch, waar behalve nieuw gecomponeerde muziek ook veel jazz en impro geprogrammeerd is.